

РОЗДІЛ I

Моя цілковита нікчемність

ЛЮСІ

— Люсі, ти мене слухаєш? — гаркнув Фелікс, і я вклякла на стільці.

Якщо відверто, то «ні». Натомість я зосередилася на тому, як його красиве, густе, темне волосся торкається коміра його сорочки.

Я почала кивати, але щойно мій погляд перемістився на його суворий вираз обличчя, лише похитала головою. Фелікс зітхнув, піднявши руки догори в тому виразному італійському жесті, який, здається, сім'я Моретті зберегла, попри те що вони живуть у Великій Британії вже два десятиліття.

— Власне, *про це*, я й кажу. Ця постійна мрійливість абсолютно неприйнятна. Вілл *знову* скаржився на тебе.

Клятий Вілл. А не забрався б цей мерзотник до біса? Я прикусила губу та опустила погляд на коліна. Довго дивитися на Фелікса — це однаково, що дивитися на сонце: нестерпно сліпуче й красиве. Засмагла, майже бронзова шкіра, карі очі — такі темні, що здаються чорними, вольове підборіддя з ідеально коротко підстриженою щетиною, широкі плечі, досить високий, якщо порівняти з моїм зростом гобіта, його дизайнерський костюм був точно підігнаний під його м'язисту статуру. Він був найпривабливішим чоловіком, якого

я колись зустрічала в житті. Навіть у дитинстві він мав цю італійську розкуту грацію, якою ми, хворобливі на вигляд, незграбні англійці, могли тільки захоплюватися. Я відкашлялася, щоб крізь клубок, який підкотив до горла, вичавити слова.

— Я не мала наміру мріяти, — сказала я тихим голосом. — Просто мої думки мають особливість блукати, і я ніби... гублюся в часі.

Як жалюгідна боягузка, я не хотіла говорити йому правду — що ця робота була нестерпно нудною. Я добре знала, що серед помічників керівника я була найгіршою, яку колись бачила ця компанія, але зустрічі, дедлайни, електронні листи та прописані завдання — це, щиро кажучи, зовсім мене не цікавить. Не допомагало й те, що мій безпосередній начальник, Вілл — або містер Брент, як він сказав, щоб я до нього зверталася, — невблаганний дурбецало.

Усе в цьому офісі було схоже на клітку. Навіть декор скидається на тюремну камеру. Так, звичайно, з панорамних вікон Феліксового кабінету й інших керівників відділів відкривався краєвид на Лондон від підлоги до стелі, але решта працівників офісу сиділа за важкими дубовими дверима й була практично позбавлена природного світла. Кімнатна рослина, яку я принесла на свій стіл, загинула за кілька днів. Усе таке сіро-біле. Навіть мої різнокольорові ручки та записник викликають таку сором'язливість, що мені доводиться ховати їх у сумку. Але гіршою за естетику цього місця була атмосфера. Партнерів бояться і шанують як богів. Акцент ставиться на певному типі жорсткого темпу роботи, який для мене абсолютно неприйнятний.

Лише тепер до мене дійшло, що приїзд до Лондона — велика, непоправна помилка. Мені варто було

залишитися вдома. Принаймні в Літл-Букінгемі мене не лаяли б щодня за мою цілковиту нікчемність.

Я підвела погляд, коли Фелікс обійшов стіл і став переді мною, схрестивши руки на широких грудях і спершись об масивну дерев'яну стільницю. Його піджак натягнувся на мускулистих руках, і в мене пересохло в горлі від його близькості. Моя закоханість у Фелікса була абсолютно недоречною. Він просто жажнеться, дізнавшись про мої шалені мрії, в яких я бачила його і його стіл. Я відчувала, як сороміцький жар підіймається до моїх щік, коли я подумала про це.

— Я дав обіцянку твоїй мамі, Люсі, — сказав він серйозним тоном. — Я не хочу її підвести, але ти робиш ситуацію нестерпною. Люди шикуються в чергу на цю посаду. Ми фактично піднесли її тобі на блюдечку з блакитною облямівкою, а ти марнуєш таку можливість.

Мені довелося відкинутися на спинку стільця і відхилити голову назад, щоб подивитися на нього. Поряд із Феліксом я завжди почуваюся меншою, ніж зазвичай. Мене охопило почуття провини перед мамою й тими людьми, які без вагань ухопилися б за цю роботу й принесли компанії максимум користі. Я уявила, як вони вишикувалися біля будівлі, наче зійшли зі сторінок модного журналу: суворі погляди, стильні окуляри, жінки у витончених спідницях, чоловіки, схожі на Кларка Кента, з портфелями, готові зіштовхнути мене з дороги.

— Я.... я старатимуся, — прошепотіла я, склавши руки на колінах і натягнувши рукави джемпера, щоб прикрити свої руки й просунути великі пальці в дірки, що утворилися від цього частого ритуалу.

Погляд Фелікса опустився на мої руки, і він примружив очі.

— І це ще одна проблема, — огризнувся він. — У цих старих вовняних джемперах, які ти носиш, *суцільні* дірки. Люсі, ти не помічала, як одягаються інші працівниці офісу? Ти не можеш і далі ходити в цьому дранті. У мене серйозний бізнес. Я не кажу, що ти мусиш одягатися як бізнес-леді, але ти могла б принаймні позбутися поїденого міллю одягу й утгі, які бачили найкращі часи — часи дев'яностих.

Я прикусила губу, дивлячись на свої ноги поряд із ногами Фелікса. Контраст був різким. Блискуча італійська шкіра його взуття поряд з моїми потертими, вицвілими, хутряними утгі. Коли я згадала, як були вдягнені жінки в офісі, здригнулася. Жодна з жінок не носила взуття з підборами, нижчими за десять сантиметрів.

— І ти не можеш продовжувати рекламувати канцелярське приладдя, носячи його у волоссі, — сказав він і, на мій подив, нахилився наді мною.

Його рука злетіла до моєї потилиці, щоб торкнутися мого волосся (Боже мій! Цей чоловік *торкнувся мого волосся!*) і висмикнув чотириколірну ручку, яку я запхала у свій неохайний пучок. Я судомно сковтую, все ще приходячи до тями від неймовірного викиду адреналіну, викликаного цим дотиком. Він насупився і схилив голову набік, перш ніж висмикнути ще чотири ручки (два золотистих маркери, кулькову ручку й авторучку) з копиці мого волосся. Він поклав усе моє приладдя для письма на стіл і повернувся до мене. Здавалося, моє серце стукотіло за межами моїх грудей.

— Чи бачиш ти інших жінок в офісі, які носять ручки у своїх зачісках-пучках?

Я подумала про всіх цих випещених блондинок і брюненок з блискучим волоссям, що заповнили офіс, і спробувала уявити, як одна з них засовує ручку

у своє ідеально укладене волосся. Я знизала плечима й змусила себе знову подивитися на Фелікса. Але від його суворого темного погляду, спрямованого на мене, було надзвичайно лячно, тому я повелася як боягузка і зосередила свій погляд на його плечі.

— Я... е-е-е, ну, іноді мені просто потрібна ручка, — пробурмотіла, звертаючись до його піджака. — І я їх дуже часто гублю, тому моє волосся — найнадійніше для них місце.

— Тобі завжди потрібно *п'ять* ручок у волоссі? — запитав він сухим тоном.

Я знову знизала плечима, бо не знала, що відповісти. Широ кажучи, так, мені справді потрібні були ручки у волоссі. Якщо в мене з'являлася сюжетна ідея або стратегія розвитку персонажа, я мусила негайно це записати. Роки болісних спроб пригадати постфактум навчили мене, що ліпше завжди мати під рукою ручку й записник. Але я нізащо не могла розповісти про це Феліксу.

Цієї миті позаду мене пролунав стукіт. Ми з Феліксом озирнулися, коли двері відчинилися, і до кабінету увійшла Табіта, помічниця Фелікса.

— Вибачте, що перериваю, містере Моретті, — сказала вона, та в її голосі зовсім не відчувалося вибачення.

Від пориву прохолодного повітря з дверей я здригнулася. Це була ще одна особливість цього клятого офісу — тут було *холодно*. Табіта кинула на мене швидкий, зневажливий погляд, перш ніж знову зосередилася на босові:

— Я отримала повідомлення від містера Йорка, який хоче перенести завтрашню зустріч. Мабуть, його дружині призначено допологове УЗД.

Я відвернулася від її осудливого погляду, щоб знову зосередитися на Феліксі. На його обличчі бачу

роздратування, яке він не встиг приховати. Він так одержимий роботою, що, мабуть, не може уявити, що хтось зі співробітників має приділяти час чомусь, окрім роботи, що можна роботу комусь передоручити. Він, мабуть, вважає, якщо ви не виношуєте дитину, то ваша присутність у кабінеті УЗД є абсолютно зайвою. Я спостерігала за Гаррі Йорком та його дружиною Веріті, коли вони минулого тижня приходили в офіс, тож не здивувалася, що чоловік поставив свою дружину та майбутню дитину вище за бізнес. Він вів дружину через увесь офіс, тремтливо обіймаючи її за талію, і тримав її за руку, поки вони чекали Фелікса біля його кабінету.

— Гарзд, неважливо, — сказав роздратовано Фелікс. — Дякую, Табіто. Можеш запланувати зустріч на наступний тиждень, чи я вже зайнятий?

— У вас завжди багато справ, але я все влаштую, — сказала вона діловито, як зазвичай. — Я негайно візьмусь за це й усе залагоджу, — вона розвернулася на своїх ідеальних десятисантиметрових підборах з червоною підшоною та вийшла з кабінету, залишаючи за собою шлейф дорогих парфумів.

Ніколи прірва між такими жінками, як Табіта і я, не здавалася такою великою. Її бездоганна біла шовкова блузка ідеально поєднувалася з вузькою чорною спідницею, яка була трохи вище коліна. У всьому її вбранні немає жодної зайвої деталі чи складки. Навіть якби я годинами прасувала таку блузку, мені однаково не вдалося б досягти такого результату. Адже, щиро кажучи, прасування — це моє дошкульне місце, оскільки практичних навичок у мене небагато.

Мої плечі опустилися, і я зітхнула. Я була й завжди лишатимуся невдахою. Переїзд до Лондона був помилкою. Чисто теоретично, ідея із працевлаштуван-

ням була гарною, але щодалі стає цілком очевидно, що робота на Фелікса не є сходинкою до розширення моїх горизонтів, як я сподівалася. Можливо, це навіть погіршило ситуацію. Моя мрія про те, що я переїду до Лондона й матиму подруг, з якими гратиму в боулінг, була дуже наївною. Я не зустріла жодної людини, яка не викликала б у мене страху. Замість ходити в кафе й зустрічатися з новими друзями, як передбачала, я щовечора поверталася додому до своєї порожньої квартири, замовляла їжу для себе однієї навинос і знову поринала у свій світ фантазій — той самий світ, який я будувала протягом останніх десяти років у Літл-Букінгемі. Нічого не змінилося. Приїзд сюди — безглузда ідея. Мені справді варто було залишитися вдома. Принаймні там у мене були мама, Емілі та Майк.

Надзвичайна сором'язливість і дивакуватість давно стали моїми вадами. Я почувалася такою впевненою у вигаданому мною світі, але в реальному... не дуже. Ось чому я ніколи раніше не виїжджала з Літл-Букінгема, ніколи не покидала рідну домівку, ніколи не мала хлопця — список «ніколи не...» можна продовжувати нескінченно. Тож надія на те, що робота у великому місті додасть мені впевненості, повільно згасала. Так само, як і надія завести нових друзів за межами моєї зони комфорту — мого селища. Сама думка про те, щоб подружитися з такою жінкою, як Табіта, здається сміховинною. Якщо вона не демонструвала відкритого презирства, то здебільшого ігнорувала мене. Була ще одна таємна надія, в якій я нікому не зізнаюся, — надія на те, що Фелікс нарешті помітить у мені щось більше, ніж просто дивакувату молодшу сестру свого найкращого друга. І це найхімерніша моя мрія з усіх.